

Yüzümün Gülen Ülkesi

– unal--yigit · 27 Temmuz 2010

Ölüsü gecede kalmış bir ışık
Nöbette bir serçe, kanadı kılıç
Ağladıkça tuzlanıyor gül yaprağında hayat
ve hayatı derinlere gömüp bahar çağırın
Kekeme çocukların dilinde çığırkan yağmur duaları
Yirmibeşime girmişim henüz, saçlarım bin rüzgar tanışırken
Bin adam bırakmışım tarihin aslolan nüshalarında
ve ebe kadınlar eskitmişim
Kordonumun kaçınıcı bağı?
Ağulu terinin oluşumudur göğsümdeki her çırpınışa kurulu fay hatları
ve kaçmak değildir düşüncem
Ülkeler devrilsin isterim sensizliğimin üstüne
Ahhh tenimde mağma derisi hani
Ben böyle Güneş kardeşiyken
Hangi umudu yakacaksın ey sevgili?
Bir cıgaran varsa getir bana
Denize çalsın dumanı
Koyver zincirini hasret ordularının
Direnci şiiirlerle karşılaşır bizde yeniğün
ve güpegündüz ölmeyiz
Bunca iklim gezmiş düşümün eylencesi fikrim
Yedisinden yetmişine
Her çiçeğe gül demişiz
Bir de senin gülüşüne
Varsın gülden olsun yine güllenmek düşerken
Yani üç aşağı beş yukarı
Aynı kapıya geliyoruz hep
Sen hep bir başkasında daha çoğalıyorsun
Bense bir başkasında daha sana çoğalıyorum ve burada teselli oluyor işte şiiir
Hangisinde yüzüne benzer bir gül koysam
Gül büyümüyor ama şair oluyorum galiba
Olsun sevgili olsun
Olsun, Yüzümün Gülen Ülkesi
Yirmibeş olsun yaş, ister kırkbeş
Bir cigara getir

Gözlerine çalar dumanı
Yürüsün damara,
Yürüsün bir su
Pınar kudursun hasretin sütlü sabahında Beş on yıl değil
Ömür olsa sensizliğin varlığında gülmek

Ölürkende yakışır adama.... Ünal Yiğit